

KISPESTI HIRLAP

TÁRSADALMI ÉS VEGYESTARTALMU HETILAP.

Megjelenik szombaton.

Előfizetési árak:		FELELŐS SZERKESZTŐ:	FŐMUNKATÁRS:	Hirdetési díjak
Egész évre	4 forint	HOLBESZ JÓZSEF.	BARTOS GYULA.	Egész oldal 25 frt — kr.
Fél évre	2 „	KIADÓ:		Fél oldal 14 „ — „
Negyed évre	1 „	A LAPTULAJDONOS-BIZOTTSÁG.		Negyed oldal 8 „ — „
Egyes szám ára 10 krajczár.				Nyolczad oldal 5 „ — „
— Nyilttér sora 50 kr., Bélyeg-díj 30 krajczár. —				Tizenhatod oldal 2 „, 50 „
SZERKESZTŐSÉG:				Legkisebb hirdetés 1 „, 20 „
Kispest, Nagy Sándor-utca 45. szám.				KIADÓHIVATAL:
				Kispest, Nagy Sándor-utca 45. szám.

Halottak napján.

Mi van a földben, mi van a föld alatt?? Híres tudósok, geologusok, fűvészek és ásványtanárok kutatják a föld rétegeit . . . Halál van ott, halál! . . .

Ma az emberiség halottainak emlékét ünnepli, borosan, sötéten és gyászosan, miként a fájdalomhoz illik.

Megemlékezünk mindnyájan elhunyt szeretteink mellett mindenkiről, kik már nyugosszák az örök álmot és nem veri fel többé őket gondja az élet sulyos terheinek.

Esső mossa, szélvész pusztítja sirjukat . . . csak a kegyelet keresztfája emlékezteti az embert, hogy kedves porokat rejt alatta, kik egykor velünk és értünk élve, boldogságunk eszményei valának!

Többé nincsenek körülöttünk . . . Hiányukat sohasem érezhetjük annyira, mint a mai napon, midőn minden szem könyvtől nedves, minden arc a fájdalomtól bánatos s a halandó beismerni kénytelen, hogy palota és kunyhó lakosainak egyképen ugyanazon sorsa van: a — megsemmisülés, az enyészet!

Isten bölcs rendelete és végzete,

hogy a halálban lássa az emberiség kicsinységét s a temetőben az egység nagy eszméjét valósította.

Az egyház találó és lélekemelő szokása, hogy a mai napon megfosztja oltaírait ékességeitől s a templom közepén ott áll fekete koporsójával a gyászravatal égő viaszgyertyáktól környezve, melyeknek lassu hamyadása az élet kialvását igen hűen ábrázolja. Figyelmeztetvén bennünket, hogy porból lettünk: porrá leszünk! . . . Ez az örök igazság . . .

Elveszünk, meghalunk . . . A szent irás nagyon is czáfolthatatlan szavakkal fejezi ki az ember legvégső rendeltetését, midőn azt állítja, hogy »halál ellen nincs orvosság.«

Ezen kijelentés irányadója és legszélsőbb határa az orvosi tudománynak.

Halni meg kell mindnyájunknak. Ezt tudjuk, érezzük és látjuk mindnyájan. Mégis sokan úgy élnek, mintha már a földön szövetséget kötöttek volna az örök élettel . . . Csalódásuk azonban rettenetes.

Jön a halál, ifjan vagy vénen talál-e bennünket? nem kérdezi, hanem végzi rettenes megszokott munkáját;

Itt egy lilium tör le, ott egy kedves

lény ragadtatik ki karjaink közül, vagy reménységünk ékességeit ragadja el a halál, kik életünk minden percét édesekké és igézetesekké varázsolák!

Oda van minden, el lesz temetve a sirba . . . Álom, remény és boldogság!

Mi is az ember?? Feleljen rá a rohamosan haladó korboncztan, mely mérszárszékre hurezolja a tudomány hamis köpönyege alatt a kegyelet tárgyait; vagy magyarázzák meg az ujkori fantaszták, kik a holttest elégetése tárgyában lándzsát törnek és eszeveszetten tapsolnak . . .

A mai nap: könyvek és fájdalmas emlékezések nagy napja.

Ezt a napot egyformán ünnepli meg minden felekezett, minden vallás és minden ember, mert a mai nap: halottak napja!

Ma minden érző szív a temetőbe siet, hogy ott a porladás rendítő színelhlyén ismételve elmondja nyugvó kedveseiért az imádságot . . . Adj Uram örök nyugodalmat nekik!

Keressétek fel kegyelettel és megemlékezéssel drága hallottaitok sirját, ejtsetek felettük egy könyvet, a szeretet igaz könyvét; mondjátok el a sir felett egy buzgó imát, hogy a szeretet és az

A „KISPESTI HIRLAP“ TÁRGZÁJA

Halottak napján. 1897.

Kimenjék-e én is
Édes rózsám hozzád?
Ki vigyem-e én is
Fájó szívem gondját?
Hiszen oda künn most
Ünnep van titektek,
Ott áldoznak a ti
Szent emléketeknek.
Mit háborgatnálak
Odakinn én téged?
Hallhattál már sokszor
Siralmas beszédet;
De azért még olyat
Nem hallottál soha:
Mit szomorúságom
Mostan elmondana.
Megcsallalak téged,
Nagyon megcsallalak,
Kifejezni azt jól
Nem lehetnek szavak!
A hogy eltávoztál
Jó angyalom! innen

Még szerettelek én
Tanum rá az Islen!
S azontul sirodhoz
Sokáig kijártam,
Gyönyört találtam a
Szívnek fájdalmában,
Hogy csak téged szerel,
Hogy csak érted szenved;
Hej! de pártos a szív,
Annak más is kellett!
Nem volt elég neki:
A te szent emléked,
A jól ismert utról
Idegenre lépett:
Hűtlen lett hozzád,
Mást kezdett szeretni
S a te emlékedből
Nem maradt meg semmi! . . .
De meg vagy bosszulva,
Mert a kit szerettem,
Épp úgy mint én téged,
Szinte megcsall engem.
Megbocsájthatsz-e még?
Oh! nincs arra válasz!
Tudom, ha szólhatnál,
Szólnál, megbocsájtlasz;
De nem válaszolhatsz,

Kérdésemre vissza! . . .
Hulló könnyeim a
Sir göröngye issza! . . .
Megbánás könyvei
Engen vádló könyvek
Csak hullnak, csak hullnak
Soha meg nem szűnnek! . . .

Holbess József,

magy. kir. központi állampénztári tiszt.

„Szeretem . . .“

Szeretem . . . !

Ennyit mondott, azután hirtelen felugrott a kényelmes zsölyéből és egy visszafojtott gunyos mosolylyal ajkain futott ki, ott hagyva engem egyedül, nem törődve egy parányit sem felzaklatott szívem örvöngő érzéseivel. Pedig tudta jól, hogy szerelmem égő heve csak ő érette lángol, tudta, hogy annak minden dobánása az övé, hisz ott látott maga előtt ingerülten vajudva, a szerelem pokoli tüztől áthatva, látta, hogy tépem, marcangolom az érzés mardosta szívet s nem tudott, vagy nem akart gyöngédnek látszani annyira, hogy pusztán szánalomból azt a szót, a melyért remegtem, a mely vágyaimnak édes ábrándja, üdve vala, nem olyan semmitmondóan, hanem a tiszta szerelem érzetétől áthatva ejtette volna ki. Egy pillanatig ülve maradtam és az elmúlt utolsó perc gyorsaságával gondoltam át a történeteket,

ahitat ölelkezve repüljön, Isten trónusához . . . Boldogok, a kik megvigasztaltatnak! — A köny és az ima megkönnyíti fájdalmainkat.

Ily nagy nap fájdalomnak hatása megszoktatja velünk a temetőt, mely elvégre legutolsó menedéke küzdelmes életünknek.

A temető mindent eltemet! . . .

Ékes sirjai boldogságonnak beszéljete . . . Veletek van eltemetve mindenem . . . A remény, a büszkeség és élettem várakozása!

Ti már ott vagytok . . . Drága szülőim, kedves testvéreim, rokonaim és barátaim!

Én meg küzdöm! Miért?!

Kérdezzétek meg a havasokat, hogy fehér koponyájukat miért emelik kevélyen a magasba? Vagy szólítsátok meg a légyverő saskeselyűt, hogy miért fűröszi szárnyait merészen ismeretlen föllegek hullámaiban? Nincs arra felelet . . . Egyedül lenni . . . Komoly és hideg egyedüliségben! A kinek senkije sincs, annak semmije sincs!!

Áldott szülőim, testvéreim, rokonaim s' barátaim!

Nyugodjatok ti szent békében és imádkozzatok Isten előtt értem, arra van legnagyobb szükségem.

Én pedig megyek földi pályámon — előre! Sorsom hajóját im elbocsájtom, hogy merre? — nem tudom!

Nyugodjatok, álmodjatok édesen!

És ti mindnyájan, kiket a halál elsőpört, legyen veletek béke és lengjen áldás hamvaitok felett.

Élők! — gondoljatok a halottakra!!

Nyugodjanak békében!

Holbess József.

nyug. plébános és szerkesztő.

Felhívás

Kispest és Pusztaszent-Lőrincz községek római katolikus vallású polgáraihoz.

Megalakult a hitközség, megkötött az egyezség, megválasztott a hitközségi bizottság és így oly sok esztendei hányattatás után hitközségünk ügyei végre a rendezés útján vannak. Megszűnt immár az a tarthatatlan állapot, a mikor önmagunk előtt voltunk kénytelenek szégyenkezve bevallani, hogy egyházunkkal, hitközségi ügyeinkkel mit sem törődünk s községünk lakosságának számszerént is tulnyomó nagy többségét képező római katolikus felekezetünk az egyedüli a községben, mely nem adóván hitközségi célokra, már-már odajutott, hogy sem lelkészét sem egyéb alkalmazottait fizetni nem tudván, a plébánia hivatalt felosztatni és egy szomszédos (Erzsébetfalva vagy Vecsés) községhez lettünk volna kénytelenek csatlakozni.

Hogy pedig milyen nagy fáradságot, időt és költséget igénylő dolog az, ha lelkészre lévén szükségünk a szomszéd községbe lennénk kénytelenek fáradni, látjuk községünk más vallási polgártársainkról.

De meg szégyen is volna az, ha ezen minden téren vezérszerepre hivatott községnek épen római katolikus hitfelekezeti tekintetben fiokjának kellenék lennie egy nálánál sokkal kisebb községnek.

Midőn tehát most már a hitközségi adó (párber) vagyoni állapot, illetve állás és foglalkozás után való megkülönböztetés szerint évi egy, két, illetőleg három forintban állapított meg, első és főfeltevéle hitközségi ügyeink végleges rendbe hozatalának, hogy ki-ki tartsa kötelességének a reá kivetett évi 1, 2, vagy 3 forintot rendesen befizetni.

Oly csekély ezen évi párber összeg, hogy példa nélkül áll az országban. Minden kis községben, sőt még a közsé-

günkben lévő más felekezetekhez tartozó hívek is többet fizetnek, mint mi katolikusok, pedig nincs is helyben a lelkészük.

Lehetetlenség az, hogy egy jó katolikus, felekezete céljaira egy fillért ne áldozhatna naponta. A tapasztalat bizonyítja, hogy nem is az összeget sokalták hitsorsosaink, hanem a befizetés módja nem volt elég célszerű, könnyen hozzáférhető, kényelmes és a mellett kifogástalanul rendes.

Most már külön tisztviselő fogja az egyházi ügyek könyvelését ellátni, a kinek egyéb dolga nem lesz, mint az egyházi bizottság felügyelete mellett rendszeres és pontos minden tekintetben megbízható és könnyen áttekinthető könyvelést végezni. Rendes főkönyvekbe lesznek a befizetések elkönyvelve, melyekből mindenkor pontosan meg lesz állapítható, hogy ki mikor mennyit fizetett és mennyivel van hátralékban.

A Kisfaludi-utca 28-ik szám alatt napoként d. e. 8—12-ig és d. u. 3—5-ig Bíró István hitközségi könyvelő úrnál teljesíthetők a befizetések. Ott mindenkinek rendesen bele lesz írva a könyvecskéjébe ugy az előírás, mint pedig a befizetés.

A ki pedig a pénzbeszedő (egyházfi) Köller János útján a saját lakásán fizeti ki tartozását, az ott megkapja az egy koronás bárczákat, melyeknek értékét bármikor bejegyezheti könyvecskéjébe, ha azzal a Kisfaludi-utca 28-ik szám alatt lévő irodába elfárad.

A ki tartozását ily módon sem fizeti ki, az meg lesz intve, nem fizetés esetén pedig 8 nap mulva a községi előjáróság által végrehajtás útján lesz a hátralékos összeg tőle behajtván.

Hogy a folyó 1897. év január első napjától kezdve egészen rendbe menjenek ügyeink, most mindenek előtt és haladéktalanul a folyó évi párber tartozás befizelésére hívjuk fel róm. kath.

majd heves indulattal léptem végig a szobát, a gondolatok lázas tömegével agyamban.

Kevesebbet tudok, mint tudtam, illetve semmit sem tudok. Mit jelentsen mindez? . . . Odadobja egyszerűen szép reményeim tündöklő csillagát e szót »szeretem« azután egy tűnő árny gyorsaságával felszökik helyéből, ott hagyva engem egyedül. Ördög e vagy tündér e szép asszony? tételődtem s nem tudtam magamnak választ adni. Miért csábit, miért bolondít, miért ébreszti fel bennem a vágyat őt birni, miért babonáz delejes melegével, ha elérni azt, a mit kinál, nem engedi. Talán csak szeszélyes játék egész léte? öröme telik abban, ördögő vágyait elégit az ki, ha maga előtt lát lábainál fetrengve a földön, midőn esdeklő szavakkal, melyek a szív mélyéből lángolnak fel, könyörgöm szerelmét? Vagy édes neki a tudat, a csalódás sötét leplébe látni engem, midőn elveszítve vélve minden üdvömet a búskomorság ösvényében járok kinos gyötrelmek között? . . . Nem ezt így tovább folytatni nem lehet, kiüzöm fejemből e gondolatot, a szívet aldatgatni fogom, hogy kipihenje szenvedéseit. Künn van a tornáczon, hallom csendes lépteinek zaját — a félig nyitott ablakon csendes lépteinek zaját — a félig nyitott ablakon keresztül, melyen lassan szűrődik be az őszi levegő. Odahajlok az ablakra, s nézem a pusztni készülő természetet, miként haldoklik csendesen, hogyan ássa meg saját sirját, hogy azután nyugodni, pihenni térjen.

Néha egy-egy elsárgult fonyadt falevelet dob a szellő az ablak párkányára, kezembe

veszem s elmerülve gondolataimban észre sem veszem, a mint összemorzsolgatom azokat ujjaim között és dobom oda, a hol a többi már pihen. Olyan szépek a közeli dombok sűrű erdői, a melyekben oly sokszor barangoltam édes emlékekkel szívemben. A letarolt szántóföldeken csíkos barázdát hasít az eke éles vasa, fényesen csillámlik olykor a már gyengén szűrő őszi nap utolsó sugaraitól, midőn a szántó végére érve kivetí a lomhán utána ballagó béres. Idehallik kúrjantása, a mint rászól a hajszás-ra, a melyik már ugylátszik megelégette a mai munkát.

S a mint kihajolva az ablakon néztem, bámultam a természetet, hirtelen gyengéd kéz érintését érzem vállamon. Visszafordulok és ugyanazon mosolylyal ajkain, a melylyel távozott, állott előttem Ő, természetesen egyszerűen, mint a hogy szokott.

— Észrevétlenül osontam be és megakarattam ijeszteni.

Nem szóltam semmit, csak miként egy büszkeségbe megsértett tigris mértem végig, kimeredt szemekkel egy pillanatig, de látása leküzdötte a szív heves indulatát s megtört lelkem elhatározásával csókra emeltem ajkaimhoz édes kezét.

— Maga bohó . . . szólott, miért néz oly furcsán reám? . . .

— Csókoljon meg . . . s az a bizonyos mosoly még mindig ott pihent eper ajkain.

Némán és szóltalanul találkoztak ajkaink csendes lehelettel, csak a kívül elsárgult őszi

levelek zavarták a mystikus csendet, a mint zizeregve hullottak alá csendes sirjokba, melyeknek fenn a magasba készül már az ezüstös, csillogó szemfödő — a hó.

— Miért futott ki az imént? . . . törtem meg a csendet.

— Igazán nem találok magyarázatát.

— Miért? — kérdeztem újra.

Várni látszott a felelettel. Leült szemközt velem, egy pillanatig még gondolkodott, azután egyet sohajtván szólt.

— Volt egy férfi, a kit szerettem, egy olyan férfi, a kiért feláldoztam mindenemet, a kit akkor titkon szívem teljes melegével imádtam, a ki szent volt előttem, mint az igaz hívőnek az Isten. Miként tavasszal kicsattanó virág-bimbó szüzekelyéből a bódító illat, akként pattant ki vágyó szívemből a gyengéd igaz szerelem mámoros hevével, midőn megismertem őt. Olyan volt Ő teljesen, mint a minőt álmaimban ifju ábrándos lelkem képzelt magának. Gyöngéd és féltő, mint a kalitkába zárt madár, a mellett büszke és méltóságteljes, mint az ut szálás jegenyéi, egyszerű, kedves, simulékony, mint a szerény ibolyának illata. Sok küzdés után sikerültek lelkem ábrándjai, elértem azt, a mit szívem annyira szomjazott, annak a szerelmét, a kiért élni egyedüli boldogságom volt. Végre boldog voltam, olyan boldog, mint a magasba éneklő kis pacsirta, midőn a hasadó hajnal első sugaraival találkozik.

polgártársainkat. A ki esetleg hátralékban is van, az ezen hátralékát apró részletekben fogja törleszthetni. Ezen hátralékos törlesztések teljesen külön álló elszámolás tárgyát fogják képezni.

Igyekeztek tehát mindenki tartozását a lehető legrövidebb idő alatt *Kisfaludi-utca 28. szám alatt lévő egyházi irodában naponta d. e. 8—12-ig és d. u. 3—5-ig befizetni.*

Nem fizetés esetéből származó kellemetlenségeket és költségeket ki-kik magának tulajdonítsa.

Kelt: Kispesten, 1897. október 26.

Róm. kath. egyházi bizottság.

HIREK.

»Bán Kálmánnál már reggel hat órákor budapesti napilapok kaphatók.«

Villamos vasút.

A helyi érdekű vasút képviselői, továbbá ifj. Cséri Lajos és Ács László bíró, Dorfner Antal jegyzőből álló társaság f. hó 28-án járták be a létesítendő villamos vasút irányát. Ezen előleges bejárás eredményeként tekinthető — mint megbízható forrásból értesülünk — hogy a helyi érdekű vasútnak jövő évben leendő átalakításával egyidejűleg a *Lőrinczi utcán végig is* villamos vasút fog létesíttetni.

Bucsu után.

Mint minden, úgy a várva várt bucsu napja is megjött és viszont elmulott. E napon községünk képe teljesen átváltozott. Már korán reggel ünnepi hangulat volt látható a járó-kelők arczán, délután pedig a derült jókedély áradt szét az ünneplők között, melyet fokozott az a sok látványosság, a melyet élelmes árusok rögtönöztek az Üllői-ut mentén. Volt ott minden mi kellett szemnek, szájnak: mézeskalács, czukorkák, maroni és sok-sok minden csecse-becse bucsufiának való. A hangulatot a sétatörzsohoz

kiharsogó fülsiketítő pléh-zene és a különféle rendű és rangú kintornák szolgáltatják belevegyülve a zsongásba, melyet a hullámzó tarka néptömeg idézett elő. A korcsmák egytől-egyig szokatlan népszerűek lettek és este felé nem volt ember fia, (ha bucsufiát kapott is) ki helyet kaphatott volna bármely korcsmában is, mert ott ember ember mellett szorongva áldozott Bachuszak az örömnapon. A bucsu örömhangulatu belenyult az éjfélebe, sőt még a hajnal is találkozott olyan atyafival, ki a 25-ik órában is átázva bár, de törve nem, még mindig itta a hegy levét. Az utóbucsut Stefán János jönevű vendéglősrünk rendezte kellő ambícióval és kellő népszerűséggel. Ma már minden a régi és csak néhány kaczenjameres tűnődik, hogy milyen hamar mulott is el a bucsu. Majd jövőre újra meghozza az idő s tán akkor hosszabb lesz.

Emlékezzünk.

A sárga lombok, hideg napfény, őszi ködök szomorú évadjának a küszöbén köszöntött be hozzánk halottak napja. Az esztendőnek ez a huszonnégy órája a föld alatt nyugvók emlékezetének, a szeretet kegyeletének van szentelve. Az élők városa üresen marad e napon, hogy benépesítse a halottak csendes birodalmát. A kegyelet zárandoklásának napja ez, melyen az életért küzdő emberiség megpihen s elcsendesedve, szíve porladó szeretetei emlékére megüli e napot. Szegény drága halottaink az irás szerint vártak bennünket ezen az ő ünnepükön. Szomorúan szép halottak napján ez a zárandoklás, midőn az élők kezökben diszes koszorúkkal meglátogatják kedves halottaikat. De ha a szomorú hangulat ünnepén jól szét néznénk, feltűnne bizonyára, hogy a nagy sirhalmoknál jóval számosabban vannak a kicsinyek. És vajjon nem jut-e eszünkbe, hogy mennyivel kisebb volna a temetők forgalma, különösen a kis sirhalmok negyedében, ha nem a művirággyárosok gazdagodnának, hanem a lelencz, árva, szegény és szeretet házak szaporodnának? A holtak bizonyára szívesen odaadnák a drága koszorukat a drága czélra. A koszorukra fordított hatalmas összegből bizvást meglehetne menteni és föl lehetne nevelni szépen egy-egy

lelenczet, egy-egy dajkaságba adott és mákon tartott ártatlan csecsemőt? Haladunk és mégis hátra maradunk a humanismus terén, pedig ez a nemzetekre váró boldogító hajnal. Mikor köszöntünk már téged? A szomorúság napján azért legyetek áldva ti már boldogok porhüvelyekben, legyen könnyű felettetek a sötét hant, mely emléketeket őrzi.

Táncztanfolyam.

Merkl József táncztanító, ki évek óta tart községünkben táncztanfolyamokat a szülők legnagyobb elismerése mellett, újra eljött, hogy a táncz hiveinek, a pezsgő vérű fiatalságnak öröm napokat szerezzen. Az előző évek sikerei és Merkl népszerűsége bizonyíthatják legelőkeltebben, hogy Merkl lelkiismeretes munkát végzett és végez növendékeinek physikai ügyességére és erkölcsi képzésére ható helyes oktatás által. Mint értesültünk a táncztanfolyam november 4-én nyílik meg a Magyar-féle vendéglő külön, e czélra igen alkalmas, termében. Ugy mint más években, az őszi tanfolyam is kettős lesz: gyermekek és felnőttek számára. A gyermekek oktatása 5—7 óráig, a felnőtteké 8—10 óráig lesz megtartva. Az oktatás díja gyermekeknek 13 élet évök betöltéig 3 frt, felnőtteké 6 forint a hat heti tanfolyamra. A tanfolyam december hó 26-án zárul ünnepélyesen. Merkl Józsefet és táncziskoláját ajánljuk a szülők figyelmébe.

Változás a plebánián.

A hét derekán hozta a posta violaszínű pecsét alatt Schlager Árpád, róm. kath. segédlelkész áthelyezését Uj-Hartyánba. Ez a szépműveltségű, rokonszenves fiatal lelkész, alig négy hónapja jött közénk és már is itt hágy bennünket. Őszintén sajnáljuk távozását, mert a milyen hitbuzgó lelkész volt, ép oly kedves társadalmi ember, kit ismerősei szeretettel és tisztelettel rajongtak körül. Mi ékes tollu munkatársunkat veszítjük el benne, kire büszkék voltunk. Midőn e sorokban töle bucsut veszünk, gratulálunk szép jövőjéhez, melynek áthelyeztetése első biztos lépcsője és kérjük, hogy tartson meg bennünket és Kispest közönségét oly

— Nos és hűtlen lett? — szólottam: közbe türelmetlenül.

— Igen! . . . azaz mégsem, hisz ő férjem még most is. De engedjen tovább beszélni.

— Vidáman és boldogan éltünk, de mint minden a földön, úgy a szerelem is az enyészet, a mulandóság uralma alatt áll. Azok a tulajdonok, a melyeket ő benne imádtam, mindinkább hidegültek, a csók mindinkább vesztett édes mézéből, mert nem kellett küzdeni annak elérhetéseért, mint minden, a szokás rabjává lett az is. Mindinkább csálva láttam édes álmaimat, könnyed boru húzódott rejtelmes lassúsággal boldog életem felhőtlen dertijére, biztatgatva a teljes elsötétüléssel. Oh midőn úgy szorongó szívvel pihentem néha puha párnáimon, midőn est csöndje szállott a tájra, midőn heves lázával ébredt fel bennem a szerelem érzete s nem volt ajak, melynek mézét szivhatam, oh akkor eszembe jutott minden . . . Szerettem volna megcsálni, de előttem lebegett esküm, mit a szent oltár előtt térdepelve tettem neki. S nem! magamba fojtottam a lánczaitól szabadulni vágyó érzés dühét, melynek szenvedélye kigyózott bennem, mint cikázó villám a sötét égbolton rémes vihar közepette.

Olyankor ezután egy forró könyecsepp ült pillámra, végig perogva arczomon hullott a párnára megnedvesítve azt.

Elhallgatott, És e pillanatban egy könyvet láttam csillogni szelid szemében, a bánat könyvét.

Kivül ezalatt mindinkább szürkülni kezdett, a szobát elborította a homály, kolompolva haladt éhesen hazafelé a sárga kiaszott mezőkről a gulya, felkavarva az út fojtó porát.

Némán közeledtem és leültem mellé, keblére hajtva fejem hallgattam szíve heves dobogását. Leheletszerűen suttoztunk mint a nyári szellő gyöngéd fuvalma, suttoztunk a szerelemtől boldogan. Álomnak is sok elhinni, hogy ott voltam, öleltem, csókoltam édes ajkainak hevét, reszkettem egész valomban, zsibongott minden idegem, midőn erősen öleltem magamhoz remegve őt s fáztam a gondolatától e szép asszonyt nem tudni szeretni . . .

Elmulott egy pár nap után ott bolyongva a közeli erdő útjain szorakozást keresve szenvedő lelkemnek, ott a kanyarodonál láttam őt, a midőn nyugodtan hajtotta vállára fejét annak a kit szeret.

Elfordultam, hogy ne lássam azt, a mit látnom, oly rosszul esik. Arczomba szökött a vér, megrázkódtam a dűhtől mint az ingerelt vad s káprázó szememmel ott fenn a távol égbolton e szavakat véltem olvasni kirakott fényesen csillogó betűkkel! . . .

»Asszonynak ne higgy!»

Gollowitz Győző.

Ősz és tavasz.

N. N. emlékkönyvébe.

*Tavasz volt. A rügy kipattant
A nap szerelmes csókjától,
Lágy zefir suttozott,
Madár dalogatott
Ifjuságról, boldogságról.*

*S bús szívem nem érté e dall,
Fedte régi, rideg kéreg,
Csak azt sugta: lemondani,
Mig künn minden újra éledt.*

*Ősz van. Lehullt a zöld levél,
Lemondásról regél minden,
S szívemben kél a dal,
Hevül, hisz fiatal . . .
S remél — habár reménytelen.*

*Megbűvölte a lelkeket
Tengeremény szemed sugara,
Üdvösségem ragyogott ott,
Azt láttam egy pillanatra! . . .*

Burger Ferencs.

kedvesen emlékébe, a minőben mi mindenkoron megtartjuk szeretetteljes egyéniségét. A távozó helyébe Nuszpel István uj-hartyáni segédlelkész lett kinevezve, kit üdvözlünk virágos határaink között.

Beniczky alispán Monoron.

A pesti felső járás közönségének ragaszkodása és szeretete nyilvánult fényesen f. hó 27-én Monoron Beniczky Lajos alispán iránt, ki első ízben jött hivatalosan Monor nagyközségébe. Ez alkalomból utügyi tárgyalás volt, melyen a járási hatóságok szép számban jelentek meg. Az alispánt, ki Kemény Kálmán, megyei főjegyző és Bauer Bódog kir. főmérnök kíséretében jött Monorra, a pályaudvaron Dr. Halász Orbán kir. közjegyző fogadta. A pályaudvarról az alispán a község házához hajtatott, hol szívélyes ovatióban részesült a jelenlevő járási tisztviselők által. A hivatalos eljárás déli 1 óráig tartott, ezt követőleg pedig az alispán tiszteletére fényes diszebed volt 200 terítéssel. A diszebeden községünk szép számban volt képviselve. Ott voltak: Ribényi Antal, Ács László, Dorfner Antal, Gesztesi Miksa, Vadász Márton, Beretvás Tamás, Barabás Béla, Fekete István és Dorfner Arthur. Az ebéden az első felköszöntőt felkérésre Kispest büszkeségére Dorfner Antal derék jegyzőnk mondotta a járás közönsége nevében, ki hatalmas ékesszólásával magára vonta az alispán figyelmét és érdeklődését. A beszédet, mely fordulatokban gazdag volt érdeméhez méltólag zajosan megéljenezték. A földbirtokosság nevében Förster Aurél intézett lendületes beszédet az alispánhoz. Szónokoltak még Dr. Halász Orbán, Szemere Huba, Ribényi Antal és ismételten Dorfner Antal, ki másodszeri felköszöntőjében Kemény Kálmán főjegyzőt és Bauer Bódog főmérnököt éltette, mint a megye érdemes férfait. A díszes társaság ez alkalomból, melyet a szeretet és ragaszkodás ünneppé avatott, Beniczky főispánhoz üdvözlő táviratot intézett, melyet Dorfner Antal szerkesztett. A kitünően szerkesztett üdvözlőt szerző felolvastván, nagy lelkesedéssel fogadták el és nyomban utnak indították. A kedélyes hangulat, mely a nap jelentőségével mély hatást tett az alispánra, késő délután ért véget és mindenki egy feledhetetlen kedves nap emlékeivel távozott.

Tanfelügyelői látogatás.

Tóth Jozsef kir. tanácsos, pestmegyei tanfelügyelő f. hó 26-án délután látogatást tett a helybeli állami elemi iskolákban és a látottak és hallottak fölött, ha nem is teljes, de megelégedését fejezte ki. Ez alkalommal a felsőkispesti iskolákat látogatta meg, hol két teljes órán át hallgatta a tanításokat.

Ködfályoképek a Vigadóban.

Offenmüller Antal, a ki nagy körutjából a napokban érkezett vissza Budapestre, mint bennünket értesít, jövő hónap közepén jön Kispestre bemutatni ködfályoképeit, melyek a minő látványosak, olyan tanulságosak is. Mint halljuk Winkler Imre igazgató, a szegénygyermek felruházására rendezendő gyermek színelőadással óhajtja egybekötni a ködfályoképek bemutatását, mely czéلبől Offenmüllerrel tárgyalásokba is bocsájtkozott. E szerint november 14-én — a mely napra a gyermek színelőadás van tervezve — igen érdekes és élvezetes előadásban fog gyönyörködni községünk, melyet — tekintettel a jótékonyczélra — előre is melegen ajánlunk a humanus szívek pártfogásába.

A nőegylet.

A »Budapesti Közlöny« hivatalos lap f. hó 28-án 248. számában már megjelent, hogy a kispesti jótékony nőegylet alapszabályait a

m. kir. belügyministerium f. é. 97817. sz. alatt a bemutatási záradékkal ellátta, így most örömmel üdvözljük a hivatalosan is elismert nőegyletet.

A „Rudolf sorsjegy“ bizottság ülése.

A »Rudolf sorsjegy« bizottság f. hó 26-án tartott ülést Dr. Weckerle Sándor elnöklete alatt. Az ülés folyamán határozatba ment, hogy a huzás november 6-án délután 4 órakor a vármegyeház termében tartatik meg, melyet Beniczky Lajos, alispán készséggel engedett át e czélra. A sorsolásnál hatósági biztosként Ladányi László, járásunk derék főszolgabírája lesz jelen.

Piaczhelypénzszedési jog árverés.

Erzsébetfalván az 1898 évi piaczhelypénzszedési jog november hó 16-án délután 3 órakor fog a község házában nyilvános árverés útján egy évre bérbeadni. Árverezők kötelesek az 1725 frtnyi kikiáltási ár 10%-át az az 172 forint 50 krt bántópenz gyanánt az árverést vezető bíró kezéhez az árverés előtt letenni. Az árverési feltételek Erzsébetfalván a jegyzői irodában a hivatalos órák alatt megtekinthetők. A községi előjáróság.

Honvéd ellenőrzési szemle.

A honvéd ellenőrzési szemle november 6-án szombaton reggel 9 órakor tartatik meg

Budapesten a honvéd laktanyában. Figyelmeztetjük tehát szabadságolt honvéd polgártársainkat, hogy a szemlén okvetlen jelenjenek meg, nehogy utóbb kellemetlenségekbe keveredjenek a szemle elmulasztása miatt.

Katona ujonczok figyelmébe.

Mindazok, a kik az 1898-ik ujonczállításra mint 1-ső, 2-ik, 3-ik korosztálybeliek vannak felhiva, vagyis a kik az 1877-ik, 1876-ik, 1875-ik években születtek, kötelezve vannak az alulírott községi előjárásnál az összeírási jegyzékbe leendő felvétel végett, a nélkül, hogy külön szóbeli vagy írásbeli felszólítást várnának és tekintet nélkül arra vajjon Kispest községbeli illetőségűek-e vagy sem, ha még eddig nem jelentkeztek volna, 30 nap alatt, de legkésőbb november hó végéig, személyesen megjelenni, vagy írásba jelentkezni; ellenkező esetben a mulasztás hátrányos következményeit a törvény 35-ik szakasza szerint, maguknak tulajdoníthatják. E törvény 35-ik szakasza ekként szól: A legközelebbi ujonczállításra felhívott korosztályokban álló mindegyik hadköteles tartozik a megelőző év november havában beíratás végett illetőségi községének, avagy állandó tartózkodási helyének előjárásánál, akár írásban, akár személyesen élő szóval jelentkezni. A ki ezen jelentkezést, a nélkül, hogy legyőzhetlen akadályok hátrálták volna, elmulasztja, kihágást követ el és öt forinttól százforintig terjedhető pénzbüntetéssel büntetetik.

Mindenszentek napja.

Felhívom a nagyérdemű közönség b. figyelmét a mindszenti alkalmi bevásárlásokra. — Évek hosszu sora óta részesülök ama szerencsében, hogy a n. é. közönség igényeit úgy bármikor, mint ez alkalommal kielégíthetem. — Most is nagy választékban találhatók kertemben saját ültetésű legkülönlegesebb fajú magas és alacsony törzsű rózsák 1-től 4 évesekig, nemkülönben szép krizantémumok, őszi rózsák cserépekben, kiültetésre alkalmasak, minden eddig létező színben. Pelargoniaiák és egyéb, sirokra alkalmas cserép virágok. Üzletemben pedig dus választékban szolgálhatok úgy szép nagy babér, mint laurus

magnolia aguba levelekből készített: cikász, phönix, mirtusz, pálma és tiroli páfrányokkal díszített koszorúkkal; ugyancsak szárított virágból készített koszorúk is rendkívüli nagy választékban találhatók. Szalagokat pedig mindenféle színben és betűkkel megrendelésre pontosan és gyorsan készítek.

Engedje reménylenem a n. é. közönség, hogy mint eddig, ez idényben is mentől számosabb megrendeléssel szerencséltem. A megrendeléseket úgy kispesti lakásomon: Üllői-út 158. mint budapesti üzletemben Üllői-út 2-ik szám alatt kérem.

Kispest 1897. október hóban.

Kiváló tisztelettel

WECKINGER JÓZSEF
műkertész, élővirágkereskedő.

Pénzkölcsönt 4 $\frac{1}{2}$ %-ra

kispesti házakra kaphat mindenki,

ki telekkönyvi kivonatot és házbérvallomási
ívet szolgáltat át.

Pénzelőleg nem fogadtatik el.

Bővebbet naponként déli 12—2 óra között

Augner Edénél,

KŐBÁNYÁN, Bányatér 2. szám.

Az új templom átellenében.